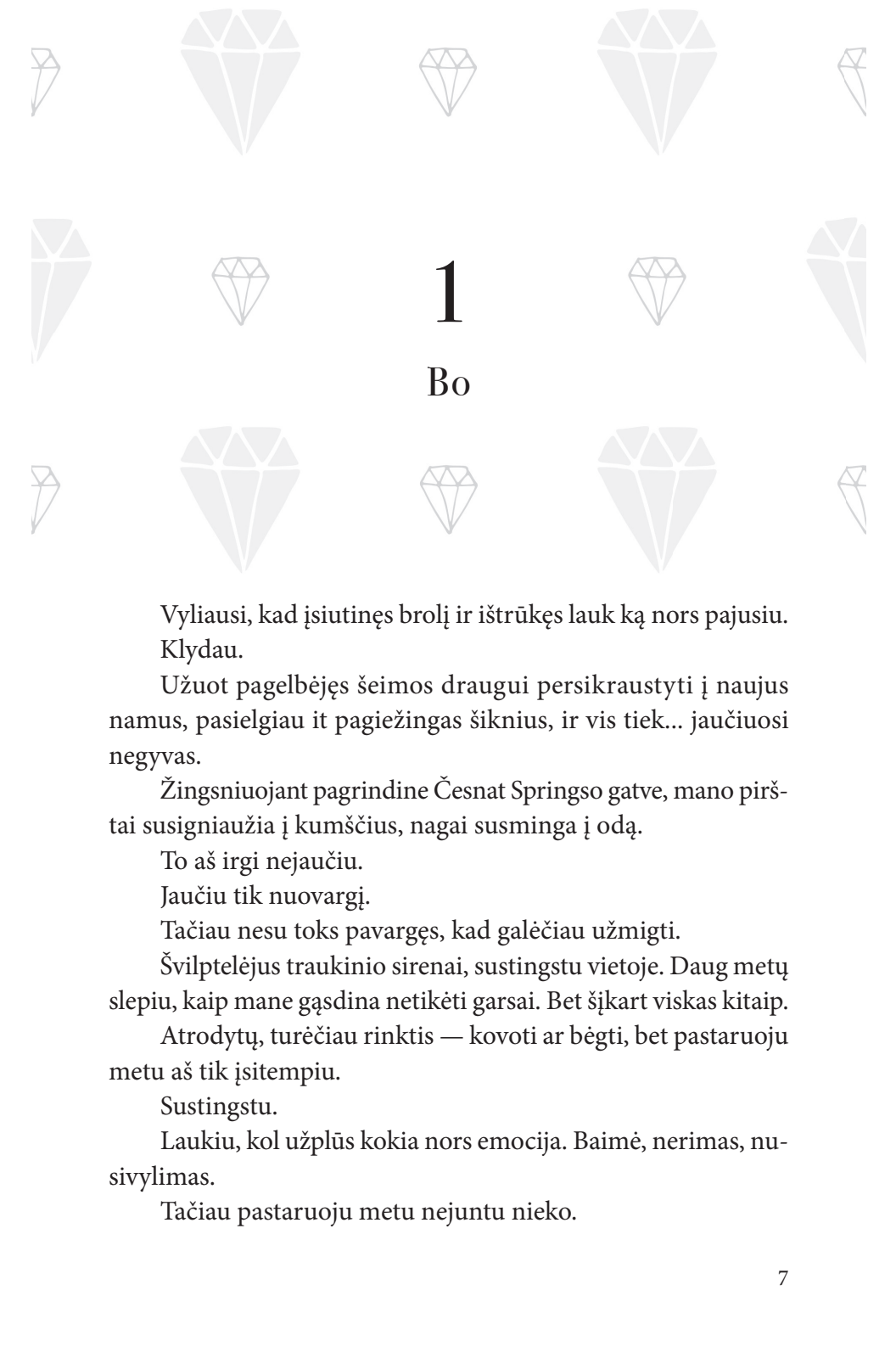

*Kiekvienam skaitytojui (o jūsų yra nemažai),
kurie rašė žinutes, elektroninius laiškus ar komentarus,
prašydami, kad pasirodytų knyga apie Bo.
Ši istorija skirta jums.*

Žinutė skaitytojui

Knygoje paliečiamos alkoholizmo, potrauminio streso sutrikimo, nudegimų, odos persodinimo temos. Tikiuosi, kad jas atskleidžiau pakankamai pagarbiai — jos to vertos.

The background of the page is decorated with several light gray diamond shapes of various sizes, some solid and some outlined, scattered across the top and sides.

1

Bo

Vyliausi, kad įsiutinęs brolių ir ištrūkęs lauk ką nors pajusiu. Klydau.

Užuot pagelbėjęs šeimos draugui persikraustyti į naujus namus, pasielgiau it pagiežingas šiknius, ir vis tiek... jaučiuosi negyvas.

Žingsniuojant pagrindine Česnat Springso gatve, mano pirštai susigniaužia į kumščius, nagai susminga į odą.

To aš irgi nejaučiu.

Jaučiu tik nuovargį.

Tačiau nesu toks pavargęs, kad galėčiau užmigti.

Švilptelėjus traukinio sirenai, sustingstu vietoje. Daug metų slepiu, kaip mane gąsdina netikėti garsai. Bet šįkart viskas kitaip.

Atrodytų, turėčiau rinktis — kovoti ar bėgti, bet pastaruuju metu aš tik įsitempiu.

Sustingstu.

Laukiu, kol užplūs kokia nors emocija. Baimė, nerimas, nusivylimas.

Tačiau pastaruuju metu nejuntu nieko.

Stabtelėjęs ties Rouzvudo ir Elmo gatvių sankryža, stebiu pro šalį dardantį traukinį. Pūškuoja sau pirmyn ir atgal. Iš taško A į tašką B. Pakraunamas. Iškraunamas. Stovi per naktį. Ir vėl viskas prasideda iš naujo.

— Esu traukinys, — sumurmu stebėdamas ratus, besitri-
nančius į bėgius.

Nuo aušros iki sutemų dirbu rančioje, nes taip reikia. Me-
chaniškai atlieku visus veiksmus. Ir nekenčiu kiekvienos tos die-
nos sekundės.

Pro šalį praeina vežimėlį stumianti moteris ir nerimastin-
gai sušnairuoja. Kai mane atpažįsta, jos veide pasirodo nuostaba.
Turbūt lankėme tą pačią mokyklą. Bet juk tą galima pasakyti apie
visus šio miestelio gyventojus, gimusius kelerių metų skirtumu.

— O, Bo! Ateisk, iš karto tavęs nepažinau.

Ko gero, todėl, kad ištisus mėnesius nesilankiau kirpykloje.
Jos vardo nepamenu, todėl tik nutaisau šypsni.

— Nieko tokio. Stabdau pėsčiųjų eismą, tiesa? Štai...

Užbėgdamas jai už akių, ištiesiu ranką ir spusteliu švieso-
foro mygtuką.

Moteris, kurios vardo nepamenu, dėkingai nusišypso, pa-
sitaISO nuo peties svyrantį krepšį ir stengiasi suvaldyti vežimėlį,
prikrautą vargiai jame telpančių daiktų.

— Dėkui! Gera tave matyti. Porą savaitių visas Česnat Spring-
sas dėl tavęs nerimavo.

Skrustai net trūkčioja, stengiantis išlaikyti veide šypse-
ną. Taip, buvau Kanados elitinio specialiujų pajėgų dalinio JTF2
karys. Taip, stengdamasis išgelbėti karo belaisvį, specialiai neli-
pau į mus išgabenti atvykusį sraigtasparnį. Taip, porą savaitių
buvau dingęs be žinios, ir mane rado prastos būklės.

Vis dar esu prastos būklės.

Žmonėms patinka apie tai plakti liežuviais.

Na, tu mus ir išgąsdinai.

Pasistenk kitą kartą nepraleisti transporto, gerai?

Lažinuosi, kad šaunu sulaukti tiek dėmesio.

Kai jie mano, kad jų negirdžiu, komentarai tampa nebe tokie ironiški, o labiau primena peilio dūrius į nugarą.

Atrodo, kad jis bet kurią akimirką gali netekti savitvardos.

Net ir psichoterapeutas nesugebėjo jo sutaisyti.

Tai, ką aš vadinu kvailyste, jis vadina herojišku poelgiu.

Žinau, visi nori man gero, tačiau toks įkyrus susidomėjimas užknisa. Tai, kad atlikdamas tarnybą įstrigau prieš teritorijoje, neturi su jais nieko bendro, po velnių. Galima pamanyti, jog nusprendžiau pagąsdinti aplinkinius ir neatsiliepti telefonu.

Civiliai nesuvokia, kokio mėslo mačiau, kokius sprendimus buvau priverstas priimti.

Todėl aš juos ignoruoju.

— Mažo miestelio gyventojų parama neįkainojama, — pasakau, nes negaliu atskleisti, kas ištis sukasi ant liežuvio.

Jei būčiau tikruoju savimi — naująja savo versija, — žmonės pasijustų nepatogiai.

— Na, jos turi nors glėbiais nešk.

Maloniai linktelėjusi, moteris nusigręžia ir skuba į kitą gatvės pusę.

Sumirksiu, nenoriu sekti jai įkandin, bet iš tiesų nenumatau, kur pasidėti. Gal eiti priešinga kryptimi.

Žvilgsnis užkliūva už geriausio Česnat Springso baro „Ant bėgių“.

Nesvarbu, kad dangus žydras, o šių nuostabią vasaros popietę šildo saulė. Nesvarbu, kad išvedžiau brolių Retą iš kantrybės. Nesvarbu, kad į naujus namus, vos už poros kvartalų, atsikrausčiusiam draugui reikia padėti iškrauti baldus.

Šią akimirką miestelio baras atrodo sumautai puiki skylė, kurioje galiu pasislėpti.

Nepamaišytų ir viena kita taurė gėrimo.

— Gari, jei nesulėtinsi tempo, atimsiu automobilio raktelius.

Išgirdęs Beilės perspėjimą, įraudęs pagyvenęs vyras tik prunkšteli. Patraukiu kėdę netoli jo. Ją pasuku taip, kad viena alkūne pasirėmęs į barą matyčiau duris. Tai tik paprastas nedidelio miestelio baras, bet jį atnaujinus sukurta šauni atmosfera, kuri man patinka. Erdvė dekoruota Laukinių Vakarų elementais, virš poliruotų medinių grindų kabo iš vežimo rato sumeistrautas šviestuvas. Į stiklainius panašios taurės kuria kaimišką pojūtį.

— Nesuprantu, kada tapai tokia niurzga, — suniurna Garis, patraukdamas nuo burnos pintą alaus talpinantį bokalą. — Seniau beveik nė žodžio niekam nepratardavai. O dabar nuolat man nurodinėji it kokia maža tironė.

Twiskantys, kone juodi plaukai švytruoja ant įdegusių Beilės Jansen pečių. Ji atgręžia mums nugarą, pasilenkia ir iš nedidelės indaplovės už baro ima traukti bokalus.

— Turbūt apsipratau. Be to, ne pro šalį tau truputį pavadovauti, senuk. Kiekvieną dieną čia sėdi ir neduodi man ramybės.

— Nedarau nieko panašaus. Elgiuosi su tavimi kuo maloniausiai. Turbūt tokių mažai.

Beilė atsigręžia, rankoje gniauždama baltą rankšluostėlį, ir beda pirštu į vienintelį klientą tuščiam bare.

— Toks ir esi. Ir aš laikau tave savo draugu, todėl, po galais, kasdien ir kartoju, kad per daug geri.

Mergina pakelia į mane akis, ir šios išsiplečia iš netikėtumo, tarsi dėl bare grojančios kantri stiliaus muzikos bei indaplovės užesio nebūtų išgirdusi, kaip pritykinau.

— Jei negersi, tu neteksi darbo. Galbūt neteksi ir draugo.

Garis šnekučiuojasi su ja taip, tarytum manęs čia nebūtų, visgi atsakydama jam Beilė neatitraukia nuo manęs akių.

— Su tuo susitaisyti, Gari.

Ji nutyla. Liežuviu staigiai aplaižo pravertas lūpas.

Putlias, blizgias lūpas.

— Bo Ytonai. Gera tavo matyti.

Vyras atsisuka ir tik dabar mane pastebi.

— Kad mane kur, juk čia išties Bo Ytonas, ar ne? Didelis vyrukas, ką? — sako Garis veldamas žodžius.

Beilės ranka šauna į priekį ir nuo baro stalo pačiumpa raktelius.

Garis užsimerkia ir atsidūsta.

— Kiekvieną sumautą dieną.

— Taip. Kiekvieną sumautą dieną. — Barmenė kiša raktelius į galinę džinsų kišenę, paskui pasisuka į pilnutėlę indaplovę. — Bo, ko tau įpilti? Ar lauki kompanijos? Turbūt norėsi įsitaisyti ant savo mėgstamos sofos, ar ne?

Nugurgiu seiles ir dirsteliu į sofą, ant kurios su broliais ir bičiuliais praleidau ne vieną linksmą vakarą. Atrodo, kad ten sėdėjo kitas as. Naujasis Bo įsitaiso prie baro, šalia drovios kaimynės merginos, kuri su balintais „Levi's“ džinsais atrodo taip pasakiškai kaip jokia kita moteris.

Ir šalia paniurusio miestelio girtuoklio.

— Ne, šįvakar būsiu vienas. Išgersiu to paties, ką gurkšnoja Garis.

— „Bičiulių alučio“ miestelio herojui!

Garis delnu pliaukšteli per baro stalą, ir aš nuo to garso krūpteliu. Ir dėl tokios etiketės. Palūšiu prislėgtas naštos, nes visi į mane žvelgia taip, it mano vieta būtų ant pjedestalo. Visi *nuolatos* varsto mane akimis.

Spoksau į jo drūtą, vėjo nugairintą ranką, besiilsinčią ant nublizginto medinio baro paviršiaus. Užsimerkęs liežuviu perbraukiu per vidinę dantų pusę, stengdamasis jais negriežti. Kai pakeliu akis, versdamas save elgtis atsainiai, Beilė žiūri į mane suraukusi antakius, o jos juosvi vyzdžiai klajoja mano veidu, tarsi

kiaurai permatydami. Menka šypsenėlė, kurią išspaudžiu, nepalieka jai įspūdžio. Tiesą sakant, prieš nusigreždama įpilti man putojančio alaus, Beilė papurto galvą, lyg būčiau ją apvylęs.

Dar kartą nužvelgiu jos kūną. Suku galvą mėgindamas prisiminti, kada paskutinį kartą Beilę mačiau. Ji visuomet buvo mieloji, drovioji mažoji Beilė Jansen. Deja, gimė prasčiausią reputaciją turinčioje miestelio šeimoje. Jos tėtis ir broliai išbandė viską — narkotikus, kalėjimą, vagystes, — o mama šeimą paliko prieš daugybę metų.

Blogiausia, kad jų valdos ribojasi su mūsų šeimomis. Matau jas iš savo namo rančos teritorijoje. Mus skiria upė ir mano nutiesta metalinė spygliuota tvora, tiems suskiams nebyliai sakanti, kada metas apsigręžti.

Tačiau Beilė mano akyse visada buvo kitokia.

Visada jos gailėjau, visada iš tolo norėjau ją apsaugoti. Tie žvilgsniai, kuždesiai. Įsivaizduoju, kad gyventi mažame mieste, kur kiekvienas gyventojas žino kokią nors istoriją apie tavo šeimą, turi būti velniškai žiauru. Todėl visada buvau jai malonus. Nors Beilės beveik nepažįstu, ji man patinka, kodėl neturėtų?

Ši mergina bare „Ant bėgių“ dirba ne vienus metus; tiesa... kiek tiksliai, nepamenu. Nepasakysiu, ar jų prabėgo pakankamai, kad pastebėčiau, kaip šiandien kilsteli jos palaidinė su petnešėlėmis, atidengianti lopinėlių plokščio pilvuko. Arba kad imčiau galvoti, kaip jos tobulai apvalios krūtys puikiai tilptų mano delnuose.

— Beile, kiek laiko čia dirbi? — teiraujuosi stebėdamas, kaip jos pečiai mažumėlę įsitempia.

Mergina atsikrenkščia.

— Šiek tiek ilgiau nei ketverius metus. Pradėjau aštuoniolikos.

Dvidešimt dveji.

Mėšlas. Man trisdešimt penkeri, vadinasi, buvau paauglys,

kai... stumiu šią mintį šalin ir nuduriu akis, o ji švysteli padėkliuką man po nosimi ir ant jo padeda auksinio alaus sklidiną bokalą, kurio baltos putos teka stiklinio indo kraštais.

— Ačiū, — padėkoju ranka persibraukdamas plaukus.

— Aha, — numykia ji.

Beilė yra vienintelis žmogus visame miestelyje, kuri man grįžus nesistengia įtikti ir neskuba pasakyti, koks aš didvyris. Vienintelė nežiopso taip, lyg būčiau keisčiausias zoologijos sodo sutvėrimas.

Beilė ramiai darbuojasi, o aš stengiuosi į ją nespoksoti ir svarstau, kodėl man prisėdus prie baro mergina liovėsi džiaugsmingai klegėti ir nutilo.

— Tai ką, buvai dingęs pora savaitėlių? — pradeda Garis, ir aš matau, kaip bokalą blizginanti Beilė pavarto akis.

— Aha.

— Ir kaip?

Puikumėlis. Su manimi visi šneka tik apie tai.

— Gari!

Beilės rankos nusvyra prie šonų, o veide atsispindi tikras šokas.

— Kas?

— Negali šitaip klausti tokių dalykų.

— Kodėl?

Nesusilaikau. Prunkštelėjęs nusprendžiu išgelbėti Beilę nuo įsitikinimo, kad privalo mane ginti.

— Labai karšta. Gražiai įdegiau.

Vyras prisimerkia, jo judesiai lėtoki. Įdomu, kiek laiko čia sėdi, nes dabar šiek tiek po vidudienio, o jis jau nusitašęs.

— Girdėjau, apdegei. Tokio įdegio nenorėčiau.

— Ga-ri.

Beilė net išskiemenuoja jo vardą, iš to akivaizdu, kad šis kamantinėjimas ją nuoširdžiai šiuropina.

Delnu perbraukiu per baro paviršių, ir Beilė į jį sušnairuoja.

— Viskas gerai. Visi žino apie nudegimus.

Ji sumirksi, akys sudrėksta.

— Rimtai, man geriau, kai žmonės rėžia tiesą į akis, o ne lenda į subinę ar trypčioja aplink ant pirštų galų. Kaip galvoji, kodėl čia vidury dienos slepiuosi?

— Nes Beilė — geriausia miestelio barmenė!

Mergina prunksteli, kilsteli lūpų kampučius ir toliau blizgina bokalą. Mėginu prisiminti, ar kada teko regėti jos šypseną. Vargu. Beilė visuomet užsiėmusi, visuomet stengiasi likti nepastebima, o aš čia lankausi tik kai baras lūžta nuo svečių. Nė nežinau, ar iki šiol girdėjau jos balsą. Jis melodingas, švelnus, raminantis.

Aš pavargau nuo žmonių plepalų, bet man atrodo ne taip jau ir blogai klausytis kalbančios Beilės.

Nuryju pirmą ledinį, gaivų alaus gurkšnį. Atsidūstu pajutęs, kaip miestelio girtuoklio ir miestelio atstumtosios akivaizdoje man nuo pečių nukrinta sunki našta.

Aš atpažįstu juos kaip giminingas sielas — nes ir pats jaučiuosi lyg balta varna savame krašte.

— Trečio laipsnio pėdų nudegimai, — išpyškinu, jei jau šiandien bendraujame atvirai. — Persodinta oda.

— Viskas gerai. Susirasi kokią merginą su keistu pėdų fetišu, jai toks šūdas tikrai patiks.

Beilė delnais įsiremia į baro kraštą ir nunarinusi galvą sunkiai atsidūsta.

— Dieve mano, Gari. Daugiau jokio alaus.

— Svarbiausia, kad tavo pimpalas sveikas. — Rodydamas į mano kūną, vyras maskatuoja delnu aukštyn žemyn. — Veidas visai nieko, tiesa, Beile? Vaike, viskas susitvarkys. Rasi, kas tave mylės.

Garis, net girtutėlis, sugeba užminti ant skaudamos vietos. Niekuomet nebuvau dėl savo išvaizdos pamišęs savimyla. Šito neprireikė. Pakanka gerų genų bei reguliaraus sporto darbe.

Kas būtų pagalvojęs, kad būtent randuotos pėdos visiškai pakirs mano pasitikėjimą savimi? Prakeiktos *pėdos*. Lyg jos apskritai turėtų kokia nors reikšmę. Viskas galėjo baigtis daug prastiau. Turėčiau jaustis dėkingas. Ir vis dėlto...

Beilės akys glosto mano veidą. O manosios glosto ją. Nuo lubų krintančioje šviesoje merginos tamsūs plaukai spindi raudonmedžio atspalviu. Glotnios šilkinės ilgesnės ir trumpesnės sruogos svyra ant smakro, pečių, nugaros. Nepanašu, kad Beilė irgi dažnai trumpina plaukus.

Žvilgsnį patraukia jos tankios juosvos blakstienos, paprastai tokias turi senovinės lėlės. Beilė visiškai nepasidažiusi, todėl nosis nubarstyta smulkiomis strazdanėlėmis.

Kai ji švelniai atsako „Taip“ ir nusuka akis, skruostus nuspalvina švelnus raudonis.

Jos akys, tas vienas trumpas žodelis... ir pajuntu, kaip kraujas ima tekėti greičiau.

Tai priverčia mane kažką pajusti šioje stingulio jūroje.

Mano gerklė suvirpa, kai nugurgiu burnoje įsitaisiusį sprangų gumulą, mėgindamas nustumti šią akimirką. Galbūt aš dar nesu pasirengęs nieko jausti.

Gurkšteliu alaus ir svarstau, kad jei išplempsiu kelis boka-lus, galbūt šiąnakt pavyks pamiegoti ilgiau nei vos kelias valandas.

Nurijęs dar gurkšnį, persibraukiu barzdos šeriais nužertą smakrą ir atsigręžiu į Gari.

— Tik meilės man ir betrūko. Bet šio alaus tikrai labai reikėjo. Ačiū, Gari.

Bendrauti su Gariu — saugu. Saugiau nei šnekučiuotis su bekraštėmis elnės akimis spiginančia Beile Jansen.

The background of the page is decorated with several light gray diamond shapes of various sizes, some with internal facets, scattered around the central text.

2

Beilė

Praėjo dvi savaitės, kai vidury baltos dienos į mano barą įsliūkino Bo Ytonas. Dvi savaitės, kai į jį žvilgtelėjusi iš rankų vos neišmečiau bokalo. Juo neįmanoma nesigėrėti: platūs pečiai, aukštas, nepriekaištingai sudėtas kūnas, ilgos kojos, dėl kurių Bo visa galva aukštesnis už kitus tas duris vis varstančius vyrus. Šviesiai rudi, šiek tiek per ilgi ant kaktos krentantys plaukai puikiai pabrėžia sidabru tviskančias akis. Net ir toks mažumėlę netvarkingas, koks dabar yra, Bo Ytonas atrodo velniškai seksualus. Visiškai gniuždantis savo įvaizdžiu.

Bo ne tik patrauklus, bet dar ir mielas. Ir gebantis prajuokinti.

Triguba grėsmė — bent jau man.

Jis, skirtingai nei kiti, niekuomet nežvelgė į mane taip, lyg man ant krūtinės raudonuotų gėdos žymė. Bendraujame tik kai užaina į barą, tačiau Bo dėl mano artimųjų paklydimų man nepriekaištauja. Ne kartą pamalonino gražiais žodeliais, subtiliais alkūnės paglostymais ir dosniais arbatpinigiais darbo dienos pabaigoje.

Tačiau jis vis dar miestelio princas, o aš — miestelio atmata.
Jis yra didvyris, o aš — barmenė.

Jis Ytonas, o aš — Jansen.

Vis dėlto kažkodėl kiekvieną nelemtą dieną tūno bare, nuo pat tos popietės, kai įslinko pro duris atrodydamas it iš narvo išstrūkęs ilgai kalintas gyvūnas.

Jis čia, kiekvieną sumautą dieną, geria su šikniumi Gariu.

Pirmasis vakaras praėjo ganėtinai ramiai. Jei atvirai, buvo malonus. Bet per tas dvi savaites Bo draugija pamažu virto iš šviesios į tamsią, tarsi kabantis grėsmingas audros debesys.

Jį supantys žmonės taip pat jaučiasi lyg nesavi. Regis, oras aplink šį vyrą įsielektrina, ir bet kurią akimirką gali driokstelėti žaibas.

Ir man jis pabodo. Bo primena tėtį ir brolius, o tokiam psichologiniam dusinimui aš neturiu kantrybės.

Ateina po pietų, myluoja savo alaus bokalus ir nepratardamas nė žodžio tyliai verda viduje. Prisiekiu, matau, kaip jo sielvartas darosi vis pragaištingesnis. Bo delnas nuožmiai gniaužo bokalą, kad net krumpliai pabąla, o lūpos lėtai traukia gėrimą.

Neabejoju, kad Bo vieną dieną bokalą sutrupins. Jis per stambus, per galingas, per tulžingas taip stipriai gniaužti ką nors trapius.

Bendraudamas su pažįstamais, Bo liežuviu brauko dantis, tartum mėgintų atsisipirti pagundai jiems įkąsti.

— Na, tai ką tu veikei tas porą savaitių įstrigęs dykumoje?

Išgirdusi šiuos Gario žodžius, nejučiomis sukandu dantis. Žinau — šio vyro ketinimai dori, bet šiuo metu jis nesupranta tyrančios atmosferos. Nesupranta Bo. Turbūt nepastebėjo, kaip jis įsitempė ir daugiau neatsipalaidavo, kai prieš daugiau nei trisdešimt minučių praužė griausminga audra.

Žinau, šįvakar Bo tikrai pratrūks, deja, Garis šito nejaučia.

— Mėginau išgyventi, — atkerta Bo.

Jo balsas virpa, panašiai urzgia nirštantis šuo. Tai įspėjimas atsitraukti.

Tačiau Garis pernelyg girtas, kad tą suvoktų.

— Kalba, kad specialiai praleidai skrydį, nes norėjai išgelbėti tą žurnalistą. Tai bent sušiktas didvyrio kompleksas.

Žodžiai pinasi, primena sunkiai suprantamą garsų kratinį.

Bo nenuleidžia nuo bokalo akių, spokso į auksinį skystį. Jiedu jau tai aptarė, bet alkoholis verčia žmogų kartotis. Žinau, mat metų metus stebėjau nusitašiusius klientus. Tapau jų eksperte.

— Įsivaizduok, kaip atrodytų tavo gyvenimas, jei ne tas įvykis.

Mano blakstienos virpteli ir aš užsimerkiu, o nuojausta kužda, kad Bo kantrybė turi ribą, ir Garis ką tik ją peržengė.

Arba ties ja stovi.

Raumeningos Bo rankos pakyla į viršų, ir jis nušluoja abiejų bokalus ant grindų. Alus aptaško aplink tolėliau sėdinčius klientus, ir jei ne muzika, kuri kaip įprasta vakarais šiuo metu plyšauja vis garsiau, neabejoju, jog svečiams nebyliai stebint, kas bus toliau, bare spengtų tylą.

Bo paskubomis stojasi, baro kėdė dunksteli į grindis. Garis perbąla iš išgąščio.

— Įsivaizduok, kaip atrodytų tavo gyvenimas, Gari, jei čia nesėdėtum, nelaktum ir kasdien nesidarytum sau gėdos. Ar kada apie tai susimąstei?

Jo krūtinė kilnojasi, ant medvilninių marškinėlių išsipylęs skystis išryškina išsipūtusius krūtinės raumenis. Tik žmogus, užaugęs tokioje šeimoje kaip aš, šią akimirką gebėtų pamiršti viską aplink ir grožėtis vyru.

Visgi Bo nėra mano tėtis, todėl aš rami, o jei dabar stypsočiau savo vaikystės namuose, viskas būtų kitaip.

— Bo, — mano balsas švelnus, ramus.

— Visiškai vienas kiekvieną sušiktą dieną, lyg ši mergina būtų tavo geriausia draugė. It koks iškrypėlis...

— Bo Ytonai, užsičiaupk ir nešdinkis lauk.

Bo atsigręžia, jo pilkšvos akys sminga į manąsias, atrodo, kad tik dabar mane prisiminė. Ir nesitikėjo, kad mažoji Beilė Jansen jį užsipuls.

Jis išsitiesia, bet man nusispjauti į jo stotą.

Jis manęs negąsdina.

Net kai užsiplieskia.

Pirštu bedu į galines duris, vedančias link terasos, ranka nė nevirpteli. Nesijaudinu. Nirštu.

Bo šaltai nusigręžia, apeina barą, padavėjų staliuką ir dings-ta prieblandoje. Jei nežinočiau, kiek išgėrė, nepastebėčiau jo kiek sulėtėjusios eisenos ar kaip remiasi į duris ilgiau nei derėtų.

Prieš stumtelėdama nedideles medines dureles ir nusekdama paskui Bo, dėbteliu į Gari.

— Perlenkiau lazdą? — klausia jis, nukreipdamas žvilgsnį į šalį.

Suspaudžiu lūpas.

— Taip, Gari. Perlenkei.

Garis persibraukia ranka per retėjančius plaukus ir nunarina galvą, pirštais baksnodamas mašinos raktelius, kuriuos pasidėjo ant baro stalo vos prisėdęs.

— Išsikviesiu taksi.

Užuot atsakiusi, griežtai linkteliu ir atlapoju duris į tamsią terasą. Dėl vasarinės audros čia sėdėję klientai išsilakstė, jų palikti bokalai dabar iki pusės pripildyti lietaus vandens.

Vis dar užuodžiau audrą. Ir Bo. Pušų ir citrinų aromatas pinasi su sodriu vyrišku kvapu. Gal tabako, gal cigarų.

Bo prispaudžia nugarą prie plytinės traukinių stoties, dabar virtusios baru, sienos. Man artinantis, jis įkiša rankas į džinsų kišenes, smakras bemaž liečia krūtinę, akys įsmeigtos į kasdien avimus sportbačius.

Šie jam netinka — kiek per balti, kiek per blizgūs, per nauji.

— Mano bare šitaip nesielsi! — rikteliu.

Krizendamas Bo nepakelia akių.

— Tavo bare? Rimtai?

— Taip, Bo. Mano bare. Mano erdvėje. Vienintelėje miestelio vietoje, kurioje žmonės su manimi nesielsia kaip su atmata. Dirbdama neriوسي iš kailio. Neriوسي iš kailio, kad tik patikčiau klientams. Už tų sienų — *mano* burbulas. Garis nėra iškrypęs; jis tiesiog vienišas. Ir jis vienas iš kelių man malonių žmonių. O jei manai, kad gali įsiveržti į mano barą ir jame elgtis kaip neliečiamas šiknius, savo atgyvenusia taktika gąsdinti nuolatinius svečius, tada labai klysti.

Bo sušnairuoja, jo primerktose akyse žybteli nerimo krislas.

— Neliečiamas šiknius?

— Būtent.

Sukryžiuoju rankas, lyg šios mane nuo jo gintų. Šįvakar Bo atrodo laukinis, kiek pavojingas, kitoks nei tas valiūkiškas vaikinąs, kokį visi pažinojome iki paskutinės jo misijos.

Sidabrinė šviesa tik paryškina bruožus, įdegusi oda ir į mane įsmeigtos spindinčios akys švyti. Vienintelis dalykas, kuris juda tarp mūsų, yra jo krūtinė, ji kyla ir leidžiasi kaip ir mano.

Bet akių nenusuku. Pabodo mane sumenkinti besikėsinantys vyrai. Gal ir jis šito siekia, bet aš nenusileisiu.

Mūsų žvilgsniai apniaukti įniršio, paskui stoja nejauki akimirka, ir galiausiai Bo nuduria akis, o jo žandikaulis suvirpa.

— Apsikvailinau? — kimus Bo balsas virpina mano odą.

— Taip. Tačiau gera žinia ta, kad tavo pavardė Ytonas, tad vos tik įžengsi į barą ir plačiai išsišiepsi, visi vėl ims tau bučiuoti kojas.

— Beile, ką čia paistai? Nejau ką tik išties man tai pasakei?

— Pasakiau. — Kilsteliu galvą. — Nes tai tiesa. Tiesiog gimiau savo šeimoje, dėl to visi tik ir laukia, kol mano nenusisekusi

genetika atsiskleis visu gražumu. Tarsi vien todėl, kad esu Jan-
sen, iš darbščios ir mandagios galėčiau akimoju virsti šaltakrauję
nusikaltėle. — Man kalbant, Bo rauko antakius. — Taigi, taip.
Neabejoju, kad nors ir apsikvailinai, nepražūsi.

— Netiesa.

— Kas tiksliai?

— Kad žmonės taip apie tave galvoja.

— Cha! — iš gerklės išstrūksta juokas, jis sarkastiškas, o man
visai nelinksma. — Dieviškai naivu, — negalėdama patikėti pur-
tau galvą.

— Na, aš iš tavęs to nelaukiu.

Nuryju seiles ir nusuku akis. Tiesa, Bo visuomet man buvo
malonus, jis malonus visiems. Gal todėl ši naujoji jo versija mane
taip erzina.

— Žinau. — Dėkingai šypteliu. — Bo, tu esi vienas iš gerie-
čių. Todėl ir negali šito daryti.

— Ko daryti?

— Smirsti bare ir kas vakarą nusitašyti iki žemės graibstymo.

Bo tyliai, skausmingai sudejuoja, jo galva siūbuoja pirmyn
atgal, atsitrenkdama į sieną, paskui ištraukia iš kišenių rankas ir
delnais persibraukia veidą.

— Tai padeda užmigti.

— Ką?

Girdžiu, kaip ausyse daužosi mano širdis. Tokio atsakymo
nesitikėjau.

Bo skausmingai atviras.

— Alkoholis. Jis padeda užmigti. Grįžtu namo, į rančą, ir
lūžtu. Pastaruoju metu beveik nemiegu.

Mano širdis šokteli gomurin.

— Nori pasakyti, kad toks vairuoji?

Mosteliu pirštu aukštin žemyn ir žvilgsniu sustoju ties raktų
išpūsta Bo priekine džinsų kišene.

Jo plačiai atmerktos akys, pilnos nevilties ir vienatvės, mal-
dauja manęs. Jaučiuosi kaip kvailė, nes maniau, kad jis kitoks
nei Garis. Kad sugebės save kontroliuoti ir išsikvies taksi, užuot
tokios būsenos sėsdamas prie vairo.

Na ir žioplė, patikėjau to mielo geriečio vyruko vaidybą, kai
jis akivaizdžiai skęsta. Pamažu sminga į dugną tiesiai man prieš
akis. Ir aš nenoriu su tuo turėti nieko bendro. Negaliu leisti jam
manęs nusitempti kartu.

— Bo.

Žengiu į priekį, tiesiai prie jo. Jis įsitempia, bet aš esu per
daug įsiutusi, kad dabar paisyčiau asmeninių ribų. Be to, šalia
Bo visada jaučiausi laisviau nei šalia daugumos kitų žmonių. Jis
visada mokėjo priversti mane taip jaustis, todėl nė akimirkos
nedvejodama kišu ranką į jo džinsų kišenę, pirštais ieškodama
raktų.

Jo kūnas sustingsta. Raumenys įsitempia, bet Bo nesujuda,
kad mane sustabdytų. Raktams dzingtelėjus, pažvelgiu jam į
akis, ieškodama įrodymo, jog leidau sau per daug.

Kilsteliu veidą, išvydus Bo iš taip arti, sulinksta keliai.

Regiu mėnesienos nutviektas akis ir, jam ryjant seiles, kru-
tantį Adomo obuolį.

— Išvirsiu tau ramunėlių arbatos, — numykiu nutraukdama
įtemptą tylą. — Padeda užmigti. Tik turi pažadėti, kad daugiau
nekrėsi tokių nesąmonių.

Linktelėjęs Bo nusvarina galvą.

— Pažadu.

Kai grįžtame į barą, tarp mūsų tvyrojusi įtampa palengva
atlėgsta. Smalsūs žvilgsniai sminga į jį, kol stovi svirduliuodamas
vietoje, tarytum pats ketintų surinkti sudužusio stiklo šukes.

— Dėk subinę ant kėdės, Ytonai! — šūkteliu, verčiau pati
viską sutvarkysiu.

Mažiausiai trokštu valyti jo kraują.

Matau, kad jis kremtasi. Ir turėtų, bet aš nesiruošiu jo dar labiau bausti. Ir taip kenčia pakankamai. Todėl paruošiu Bo garuojančios arbatos, išvalau išlaistytą alų, sušluoju jo pykčio protrūkio liekanas į semtuvėlį ir užsiimu savo reikalais, lyg Bo čia nė nebūtų.

Dar kartą įpilu arbatos.

Bo ją išmaukia.

Mes nesikalbame, bet jis mane stebi, stambiuose delnuose sukiodamas puodelį. Galinėje džinsų kišenėje jaučiu jo automobilio raktelių kontūrus.

Dešimtą valandą iš virtuvės galvą kyšteli virėjas Pitas.

— Susitvarkysi, Beile? Virtuvė užsidaro.

Nužvelgiu barą. Kaip pirmadienio vakarui, žmonių nemažai, bet susidorosiu. Be to, dirbti liko vos kelios valandos.

— Taip. Viskas puiku, — atsakau iškeldama nykščius.

Piteris šypteli ir skuba link laukujų durų. Jis iš miesto, vadinasi, nejaučia man nepagrįstos neapykantos. Dėl to su juo gera dirbti.

Ketinu Bo dar įpilti arbatos, bet jis mane sustabdo:

— Tai ką, jis išeina, o likusį vakarą dirbsi viena?

Trūktelėjusi pečiais, paimu jo puodelį, ketindama įpilti į jį vandens.

— Taip. Esu pamainos vadovė, jei baras būtų pilnesnis, būčiau pasilikusi padavėją, bet išleidau ją namo anksčiau.

Bo į baro stalą įremia dilbius, suglaudžia ilgų pirštų pagalvėles, tarsi nenumanytų, ką su savo rankomis daryti.

— Bet lieki viena? Užsitarai viena?

Iš aparato bėga karštas vanduo, virsta dūmai.

— Taip.

Baro stalu stumiu puodelį, kol šis atsimuša į Bo pirštų galiukus, ir mėginu prisiminti, kiek kartų į tą puodelį pyliau vandens, nes arbata atrodo beskonė.

Pritūpusi prie apatinės lentynos, kuičiuosi po arbatos dėžutę. Bare „Ant bėgių“ retai kas geria arbatą, tačiau randu dar vieną pakelį su ramunėlėmis. Mesdama jį į puodelį, sau sakau, jog reikės vadovo Džeiko paprašyti užsakyti jos daugiau.

Man sukant arbatos pakelio siūlą aplink ąselę, Bo laiko puodelį delne, lyg nekantrautų kuo greičiau gurkštelėti karšto gėrimo.

— Ar vadovas žino?

— Džeikas? Turbūt. Jis sudaro grafikus. Naujojo savininko nemačiau akyse, nusipirko ir pamiršo. Kol ši skylė duoda pelno, abejoju, kad ką nors keis.

Jis suraukia antakius.

— Tau čia nesaugu. O jei kas nors nutiks?

Baigdama rišti mazgą, pirštų galais perbraukiu Bo per ranką. Sušnairuoju ir kilsteliu antakį.

— Tarkim, koks nors vyrukas pratrūks ir tėks alų į žemę?

Jis piktai į mane spokso, o aš stengiuosi nesusijuokti. Abejingai gūžtelėjusi pečiais, atšauunu:

— Susitvarkysiu.

Kaip visuomet. Kiek pamenu, visuomet viską dariau viena. Tai jau nebeatrodo tokia sunki našta. Greičiau realybė.

Užuot atsakęs, Bo perveria žvilgsniu ir atsidūsta.

Bet neišeina. Likusį vakarą sėdi už mano baro gurkšnodamas arbatą. Dvi valandas nė nekrusteli, stebi. Ir kai po vidurnakčio visus išvarau lauk, susitvarkau, lieka ir nebyliai mane saugo.

— Ar išsiblaivei? — klausiu tamsia automobilių stovėjimo aikštele mane prie mašinos lydinčio Bo.

— Dvi valandas gėriau tą nelemtą ramunėlių arbatą. Dar niekada gyvenime nebuvau toks blaivus ir pilnas skysčių.

Giliai įkvepiu ir iš galinės kišenės ištraukusi raktelius jam ištiesiu.

— Bo, daugiau mano bare nemalk šūdo.

Jis nuryja seiles, ištisia ranką ir atima iš manęs raktelius.

— Beile, pamenu tave visai kitokią.

Galiausiai leidžiu sau nusišypsoti, nes, be abejo, mes visi keičiamės. Negalėjau amžinai likti ta susigūžusia, persigandusia mergaite.

Norėjau pasikeisti.

— Bo, ir aš tave pamenu visai kitoki.

Jo žvilgsnis klajoja mano akimis, tartum norėtų jose kažką rasti.

— Kokiomis dienomis tu dirbi?

Prunkšteliu ir nudelbusi akis iš rankinės išsitraukiu savo automobilio raktelius.

— Kokiomis dienomis aš nedirbu?

— Tiksliau, kada vakarais dirbi viena?

— Nuo sekmadienio iki antradienio, — numykiu užtraukdama rankinės užtrauktuką.

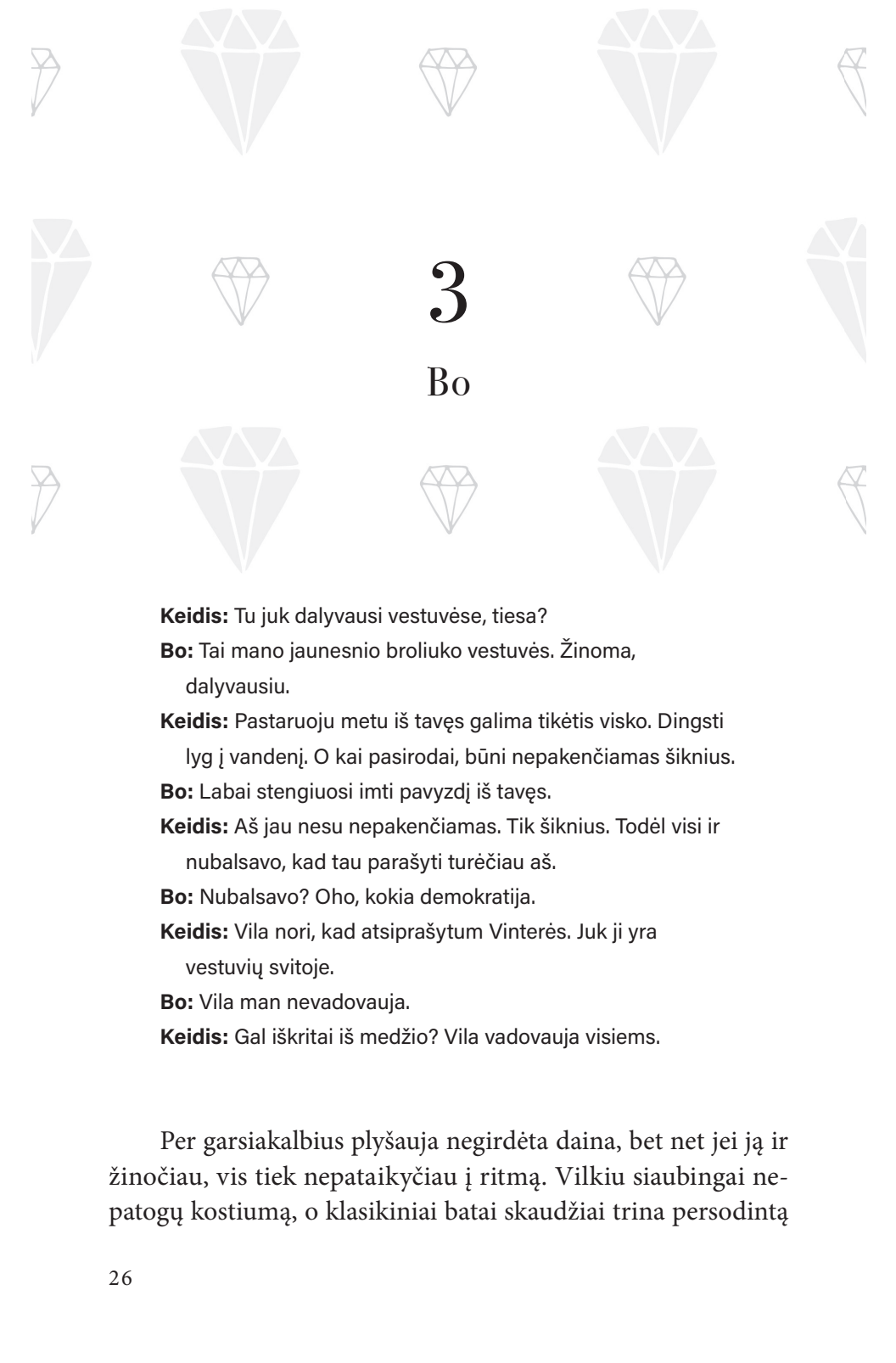
Bo linkteli ir trumpai atšauna:

— Supratau.

Jis pasisuka ant kulno ir atsuka nugarą — atrodo kaip tikrų tikriausias karys. Aukštai iškelta galva, pečiai visiškai tiesūs.

Tarsi koks riteris žvilgančiais šarvais.

Ir taip, šis vyras kiekvieną sekmadienio, pirmadienio ir antradienio vakarą pastumia baro kėdę, įsipatogina ir iki vidurnakčio skanauja ramunėlių arbatą. Kad iki pamainos pabaigos bare nelikčiau viena.

The background of the page is decorated with several light gray diamond shapes of various sizes, some solid and some outlined, scattered across the top and sides.

3

Bo

Keidis: Tu juk dalyvausi vestuvėse, tiesa?

Bo: Tai mano jaunesnio broliuko vestuvės. Žinoma, dalyvausiu.

Keidis: Pastaruoju metu iš tavęs galima tikėtis visko. Dingsti lyg į vandenį. O kai pasirodai, būni nepakenčiamas šiknius.

Bo: Labai stengiuosi imti pavyzdį iš tavęs.

Keidis: Aš jau nesu nepakenčiamas. Tik šiknius. Todėl visi ir nubalsavo, kad tau parašyti turėčiau aš.

Bo: Nubalsavo? Oho, kokia demokratija.

Keidis: Vila nori, kad atsiprašytum Vinterės. Juk ji yra vestuvių svitoje.

Bo: Vila man nevadovauja.

Keidis: Gal iškritai iš medžio? Vila vadovauja visiems.

Per garsiakalbius plyšauja negirdėta daina, bet net jei ją ir žinočiau, vis tiek nepataikyčiau į ritmą. Vilkiu siaubingai nepatogų kostiumą, o klasikiniai batai skaudžiai trina persodintą

odą. Ant peties ranką uždėjusi, nosį iškėlusi Vinterė Hamilton šnairuoja man už nugaros. O gal į mano ausies kaušelio galiuką. Nesu tikras.

Šokis su Vintere slegia dar labiau nei trinantys batai. O tai jau nemažai pasako.

Visą dainą trypčiojame it sustingusios medžio pliauskos, nekreipdami vienas į kitą dėmesio. Matau, kad šoka ir Samerė su Retu. Jiedu atrodo tokie laimingi, kad net sunku žiūrėti, tačiau aš nenutuokiu, kur dar dėti akis. Atrodo, visi mane varsto žvilgsniais. Mano delnai sustingę vienoje padėtyje, nes nenoriu, kad jie Vinterės šonkauliais nuslystų per žemai arba per aukštai. Ten — karo zonos, ir sprendžiant iš to, kaip jos vaiko tėtis Teo į mudu spokso, kiekvienas jos kūno centimetras yra karo zona.

Muzika nutyla, o užgrojus lėtesnei dainai Vinterė sumurma:

— Ačiū. Pasijutau, lyg šokčiau vidurinės mokyklos išleistuvių diskotekoje, visuomet apie tai svajojau.

— Nagi, Vintere. — Mano pirštai suakmenėja. — Dar vieną šokį.

— Kodėl?

Jos galva iš lėto pakyla, melsvos akys susminga į mane. Pasijuntu tartum vėl būčiau psichoterapijos konsultacijoje. Tartum kažkas būtų sugedę ir reikėtų tą kažką sutaisyti. Lyg bandomasis triušis, gydytojų eksperimentų ir tyrimų objektas. Turint omenyje mano nudegimus, smegenis ir nemigą, esu kiekvieno šundaktario šlapia svajonė.

Negaliu šio jausmo pakęsti. Šios veido išraiškos. Lyg būčiau gigantiška tuščiagalvė auksinė žuvelė dubenyje.

— Nes noriu tavęs atsiprašyti.

Ji gūžteli pečiais.

— Ne, nenori.

— Per šeimos vakarienę ant tavęs išsiliejau.

Nustojau lankytis pas gydytojus, nemiegojau. Maudė visą kūną, buvau išsekęs ir norėjau tik šiek tiek pailsėti. Tai pastebėjusi Vinterė nusitempė mane į koridorių pasikalbėti. Kai paprašiau jos išrašyti migdomųjų, nes parduodami be recepto neveikė, ši nutaisė visažinę šypsenėlę ir griežtai atkirto „ne“, o aš netekau kantrybės.

Užsiplieskiau. Ji to nenusipelnė. Visi girdėjo.

Vinterė kiek perkreipia lūpas.

— Tikrai? Nepamenu.

— Vintere! — suirzęs rikteliu, nes ji situaciją tik sunkina.

— Bo, — tik tiek teatsako, ir mes toliau sukamės ant medienės šokių aikštelės grindinio.

Žvilgtelėjęs jai per petį, išvystu Beilę. Jos žvilgantys plaukai primena šviesa raibuliuojantį upės paviršių. Ji ne viešnia, stovi už baro ir aptarnauja svečius, na, ji bent jau čia.

— Nereikėjo taip elgtis.

Kalbu su Vintere, bet neatplėšiu akių nuo Beilės. Ją regint, visas tampa paprasčiau. Ji virto ramybės oaze mano protui, kuriame siaučia audra.

— Ne, turbūt nederėjo. Bet žinai ką?

Galop dirsteliu į Vinterę.

— Ką?

— Visi mes esame žmonės ir visi klystame. Ypač kai mums sunku.

— Man nėra sunku.

Ji prunkšteli ir teatrališkai mirkteli.

— Puiku. Man irgi.

Sukandu dantis ir dirsteliu į Beilę.

— Gerai. Galbūt šiek tiek ir yra.

Bet ją matydamas nurimstu.

— Ar dabar jau miegi?

Suspaudžiu lūpas ir svarstau, ar reikėtų jai pameluoti. Bet Vinterė tokia tiesmuka — nemėgsta saldybių ir perdėto rūpesčio, — su ja būti savimi lengviau nei su kitais artimaisiais.

— Ne. Na, turiu savo rutiną, ir ji, rodos, mažumėlę padeda.

Neprisipažįstu, kad mano vieninteliai savaitės planai yra kirmyti Beilės bare ir gurkšnoti ramunėlių arbatą. Tačiau, jei atvirai, sėdėjimas bare tapo tikslu, ir man gera jį turėti.

— Ar kur nors lankaisi?

— Turi galvoje gydytoją?

Ji linkteli.

— Ne.

— Kam lankytis pas profesionalą, kai galime patys nustatyti sau diagnozę, ar ne taip?

Užuot atsakęs, šypteliu.

— Kadangi vaikystėje augau palikta likimo valiai, išmokau išgyventi ir niekuo nesikliauti, — priduria. — Prašom. Štai diagnozė. Sutaupiau šimtus dolerių. Tavo eilė.

Pakeliu antakį, svarstydamas, ką atsakyti.

— PTSS.

— Taip. — Dainai artėjant prie pabaigos, Vinterė suraukia nosį. — Labai standartiška. Aišku, kodėl nenori apie tai kalbėti su profesionalais.

— Vintere, ar iš manęs šaipaisi? Po galais, niekaip nesuprantu.

Ji pliaukšteli man per petį.

— Bo, tu raumeningas ir dailus. Kai kurie žmonės galvoja, kad vien todėl esi kvailas. Manau, leidi jiems taip manyti, nes taip paprasčiau.

— Tai bent. Ačiū. Esu nuoširdžiai pamalonintas, daktare Hamilton.

— Visgi aš geriau žinau. Žinai ir tu. Abu suprantame, kad terapija padeda, bet abu jos nelankome. Todėl kapstomės patys kaip išmanome.

— Kaip suprasti? — suraukiu antakius, o Vinterė dainai nutilus žingtelį atgal.

— Iš kur man žinoti. Išgėriau daug šampano, kad ištvėčiau šį šeimos renginį. Ar bandei? Jis gardus. Tarkime, susitaikėme. Užkasėme karo kirvį, ar kaip ten sakoma. Bet jei ko prireiks, turi mano telefono numerį.

Sukertame rankomis. Vinterė apsisuka ir nuskuba prie Teo, ryjančio ją akimis, tarsi būtų desertas. Sunkoka tai regėti. Todėl pasuku link žmogaus, su kuriuo lengviau.

Beilė traukia tarsi magnetas, todėl iriuosi per minią. O gal tiesiog tapau dar vienu naujuoju nelaimėliu, dienas leidžiančiu ant baro kėdės ir laukiančiu, kada baigsis jos pamaina. Lyg būčiau liūdnas šunytis.

Bet ji su manimi bendrauja kitaip nei visi. Kalbamės apie niekus. Kartais sykiu tylime.

Ir ta tyla jauki.

Kai pasilenkiu virš baro, Beilė net neatsigręžia. Ir nereikia. Ji žino, kad aš šalia.

— Ramunėlių arbatos neturiu. Visgi panašu, kad tau kai kas praverstų.

Ji pastumia man stiklinę kokakolos, nesuvokdama, kad man pravestų *ji*.

— Dėkui, — atsakau ir sėduosi prie baro, nusiteikęs daryti tą patį, ką darome „Ant bėgių“.

Pažadėjau artimiesiems dalyvauti vestuvėse ir pažadą tesiu. Bet, jei atvirai, jaučiuosi lyg nesavas. Šioje šventės vieta pavirstoje daržinėje kaitru, triukšminga, tvanku, negaliu šito pakęsti.

— Kaip einasi, kary? — klausia Beilė ir atsigręžia į mane, klubu pasiremddama į ledo dėžę.

Ji sukryžiuoja rankas ir įkypai sušnairuoja, tartum jausdama, kad kažkas ne taip.

Žvelgiu jai į akis, nesąmoningai svarstydamas, kiek ant Beilės nosies strazdanėlių. Ar jos pasirodo tik vasarą, ar lieka ir per žiemą. Niekuiomet nežiūrėjau į ją labai atidžiai, kad tą pastebėčiau. Viena yra tiesiai virš lūpos, ir dedu galvą, kad ši nedingsta.

Nusuku akis ir nužvelgiu šokių aikštelę, kur susirinkę visi mano šeimos nariai. Gera matyti juos laimingus. Per mane jiems teko nemažai prisikentėti. Nugurgęs didelį gurkšnį gazuoto gėrimo, dirsteliu į Beilę ir prisipažįstu:

— Man sunku.

Ši linkteli.

— Bo, pasikliauk savo sunkumais.

— Ką tai reiškia?

— Jei mums sunku, vadinasi, vis dar judame į priekį, tiesa? Esame kelyje link kažko šviesesnio. Bent jau aš tai sau kartoju.

Pajuntu, kaip užgula krūtinę. Nenoriu, kad Beilei būtų sunku.

Esu ten, kur esu, nes pats taip pasirinkau. O ji yra ten, kur yra, nes gimė toje šeimoje. Tai baisiai neteisinga.

Bet vis tiek už ją pakeliu taurę:

— Už tai ir išgersiu. Kad sunkumus įveiktume kartu.

Beilė lengvai nusijuokia, pačiumpa už baro slepiamą gėrimą, ir mes susidaužiame stiklinėmis.

— Taip tikrai mažiau vieniša.

Tai tik paprastas pokalbis. Ko gero, eiliniam žmogui jis nieko nereikštų — tiesiog du labai suluošinti žmonės stengiasi vienas kitą paguosti.

Ir vis dėlto žinojimas, kad mudu su Beile kai kas sieja, akimirksniu leidžia man pasijusti lengviau.

Mieliau šįvakar būčiau šokęs su ja.

Kai kuriems žmonėms žydras dangus ir paukščių čiulbesys gali atrodyti žavūs. Gaivus kalnų oro aromatas ir visa kita.

Galbūt aš esu nedėkingas, — tokia galimybė įmanoma, — nes nebejaučiu jokio žavesio.

— Bo?

Mintis sudrumsčia vyresniojo brolio balsas. Sėdžiu ant žirgo ir stebeiliju į slėnyje už kalvos besiganančias karves — jos kaip viena. Visos atrodo taip pat; kasdien ėda tą patį; aklai seka viena kitai įkandin.

Jų gyvenimas atrodo labai lengvas. Net nuobodus.

Ir vis dėlto jos atrodo laimingos.

Norėčiau būti karve. Norėčiau monotoniškoje rančos kasdienybėje rasti džiaugsmo. Tačiau esu sutrikęs ir nenustygstantis vietoje. Įkalintas po tobulai išdailinta išore, kuria dangstausi nuo aplinkinių.

Jie nori, kad man viskas būtų gerai. O man nėra. Ne visai. Noriu, kad jie tikėtų, jog viskas gerai. Bet pastarosiomis dienomis? Pastarosiomis dienomis kažkodėl visiškai nepavyksta apsimetinėti.

— Bo!

Šįkart Keidžio balsas aršesnis, griežtas. Ir aš girdžiu jame slypintį pavojų. Jei būčiau jo sūnus Lukas, imčiau tirtėti iš baimės.

Tačiau nesu.

Todėl iš lėto pasisuku ir pažvelgiu į brolių.

— Atrodai lyg koks emo* kaubojus. Kodėl tokią karštą dieną nuo galvos iki kojų apsirengi juodai?

Sumišęs brolis purto galvą.

— Nejau negirdėjai, ką tau sakiau?

Girdėjau, kad jis šaukė mane vardu, tik tiek.

— Atleisk, stebėdamas kraštovaizdį užsisvajojau. Žydras dangus, čiulbantys paukščiai. — Mosteliu delnu į tolį. — Gražu.

* Emo — subkultūra, kurios atstovai pasižymi tamsia apranga, jautrumu, uždurumu, polinkiu į melancholiją. (*Čia ir toliau — vertėjos pastabos.*)

Keidis mirksi, akivaizdžiai nežinodamas, ką atsakyti. Jo juodos blakstienos tokios tankios, kad man primena karvės, kai lėtai ir tingiai klapsi akimis.

— Ei, kodėl karvių blakstienos tokios ilgos? — klausiu keisdamas pokalbio temą.

Brolis suraukia kaktą, žvelgdamas į mane iš po kepurės snapelio.

— Ką sakei?

— Jų blakstienos. Jos neįtikėtinai ilgos. Kokia šito prasmė?

Kokia visko prasmė?

Šis klausimas nuaidi galvoje. Bet staiga jį pakeičia aną savaitgalį Beilės ištarti išmintingi žodžiai. Ir juos prisiminus, mano lūpų kampučiai nejučia mažumėlę pakyla.

Pasikliauk savo sunkumais.

Ir pasikliauju. Tikiu, kad egzistuoja konkreti priežastis, kodėl mano protui prisireikė galvoti apie karvių blakstienas.

Keidis atsikrenkščia. Matyti, jog nė velnio nesupranta. Ir jis elgiasi taip pat, kaip ir kiti šeimos nariai: jie pataikauja man, kad ir kaip kvailai elgčiausi. Vaikštinėdami ant pirštų galiukų, tenkina kiekvieną užgaidą, lyg tai išeitų man į naudą.

Kitaip nei kiekviename žingsnyje nenusileidžianti Beilė.

— Jos saugo jų akių obuolius. Dulkės, lietus, vabzdžiai. Ir panašiai.

— Aha. — Padedu pirštinėmis aptrauktas plaštakas ant balno rago ir spoksau į neišmanėlių bandą. — Turėjau tai suprasti. Dabar, kai paaiškina, priežastis akivaizdi.

Brolis priverstinai nusišypso, o aš vos sulaikau juoką. Sušiktai keista, kai Keidis mėgina apsimesti tokiu geraširdžiu jautruoliu. Verčiau patrauktų mane per dantį ir pagrasintų išspardyti subinę.

Šitai padėtų vėl pasijusti savimi.

— Tu pasiruošęs?

Pasiruošęs.

Nužvelgiu laukus. Šį klausimą esu girdėjęs ne sykį. Bet dabar jis skamba kitaip.

Nėra jokio adrenalino, jokio jaudulio, jokios rizikos, lemiančios gyvenimą ar mirtį.

— O velnias, luktelėk.

Pasisuku ir ištiesęs ranką link galinės kišenės išsitraukiu mobilųjį. Dirsteliu į ekranėlį, lyg kas nors skambintų. Bet matau tik ekrano užsklandą, kurioje nuo ausies iki ausies išsišiepęs Lukas po to, kai pro važiuojančio visureigio langą išmetėme arbūzus. Kaskart prisiminęs, kaip skriejome kaimo keliuku, stebėdami ant asfalto sprogstančius arbūzus, ir girdėjome Luką, spygaujantį iš džiaugsmo, šypteliu.

Ypač todėl, kad Keidis mums to neleido.

— Skambina Džasperas. Aš tuoj.

Keidis pavarto akis ir sumurma:

— Pasivysi.

Jis mikliai paragina savo kumelę judėti pirmyn link tako, vedančio žemyn į slėnį.

— Labas, bro! Lau!

Pasitinka tylą. Be abejo. Nes tik deduosi, kad su juo kalbu.

— Taip.

Kai Keidis į mane atsigręžia ir sušnairuoja, iškeliau nykštį.

— Supratau. O, šūdas. Turbūt kas nors svarbaus.

Keidis pradeda leisti. Pamažu dingsta už kalno keteros, bet aš telefono nenuleidžiu.

— Ar tikrai Slouna negali tau padėti?

Tyla.

— Aha. Ji mieste? Gerai, pasistengsiu pagelbėti.

Kelias sekundes patylėjęs, priduriu:

— Gerai, netrukus susisieksime.

Švelniai trinkteliu kulnais, ir žirgas pasileidžia kalnagūbrio kraštu žemyn. Išvystu jau apačioje, lygumoje jojančią Keidį, netoliese lūkuriuoja jam dirbantys vaikinai. Perlieja kaltė. Kaltė, kad nepajėgiu susiimti ir dirbti.

Žinau, kad turiu liautis dykaduoniavęs. Žinau, jog pažadėjau Keidžiui padėti rančioje.

Visgi negaliu. Tiesiog... *negaliu*.

Tiesa, šis suvokimas nesutrukdo man pasijusti nevykėliu, kai šūkteliu broliui:

— Ei, Keidi!

Jis stabteli ir atsikusęs balne piktai spokso į mane. Tarsi žinotų, kas netrukus įvyks.

— Skambino Džasperas! Prašo mano pagalbos. Sutvarkęs reikalus, stengsiuosi grįžti ir prisijungti prie tavęs ir darbininkų.

Brolis neatsako, tik linkteli. Žino, kad negrįšiu.

Aš irgi palinksiu broliui, apgręžiu žirgą ir imu tolti. Bandau užgniaužti gėdą.

Pajojęs tolėliau, kai Keidis negirdi, išties paskambinu Džasperui. Po keturių pyptelėjimų šis atsiliepia.

— Sunkiai dirbi ar tik apsimeti?

Žinau, kad Džasperas mane prajuokins ir šiek tiek patrauks per dantį. Nuo pat sugrįžimo jis nepuolė manęs dusinti savo globa. Tiesą sakant, laukia, kol pats ateisiu pas jį, kai būsiu pasirėngęs bendrauti. Džasperui psichologinės traumos nesvetimos. Jis žino, kada reikėtų pasiūlyti pagalbą, o kada laikytis atokiau. Ir pažįsta jausmą, kai aplinkiniai tave akylai stebi, tik ir laukdami, kol kažkas nutiks, tarsi būtum eksperimentinis triušis Petri lėkštelėje.

Pastaruoju metu suprantu jį geriau, nei bet kada.

— Iš kur atspėjai?

Kanopų kaukšėjimas suaižėjusia žeme drebina mano kaulus, ir aš jaučiu, kaip tolstant nuo žmonių kūnas pradeda palengva atsipalaiduoti.

— Na, Bo, pastarosiomis savaitėmis pastoviausia yra tavo nepastovumas.

— Smūgis į paširdžius.

Jis suprunkščia.

— Visgi tai tiesa. Esi didelis berniukas. Tau pavyks.

— Ji irgi taip sakė.

Džasperas prapliumpa juoku, ir aš įsivaizduoju jo veido išraišką — linksma, bet griežta. Mudu pažįstami nuo penkiolikos, praktiškai neišskiriami nuo pat pirmos dienos, kai pas mus apsigyveno. Dabar jau mažai ką galiu nuo jo nusišlepti.

— Noriu, kad padarytum man paslaugą.

Jis net nesudvejoja.

— Gera.

— Jei Keidis klaus, patvirtink mano istoriją, kad paskambinai ir paprašei pagalbos.

— Kokios pagalbos?

— Šito jam nesakiau. Pats sugalvok.

— Puiku. Pasakysiu, kad ilgėjausi Slounos, o tu, norėdamas mane pralinksminėti, pasiūlei pašokti baletą.

— Jei norėtum, su malonumu pašokčiau, — atsakau visiškai rimtai.

Jis nusijuokia.

— Net neabejoju.

— Tarkime, išsikrovė tavo automobilio akumulatorius, ir norėjai, kad padėčiau jį užvesti laidais.

— Niekada neleisčiau savo akumuliatoriui taip pasenti, kad išsikrautų.

Džasperas viską supranta pažodžiui.

— Bet Keidis šito nežinos.

Džasperas suniurzga.

— Jaučiuosi taip, lyg vėl būtume paaugliai. Maustome Keidį, versdami jį galvoti, kad esame visiškai sąžiningi.

Prunkšteliu.

— Seni geri laikai.

Ši replika priverčia mano draugą nutilti per ilgai.

— Bo, geri laikai dar priešaky.

— Be abejo, žinau.

Atsidūstu, norėdamas užbaigti pokalbį, kol jis nepalietė temų, kurioms dar nesu pasirengęs.

— Ar yra kokia priežastis, kodėl Keidžiui dumiamo akis? Ar pasakysi, ką veiksi, jei jau nešoksi man ir nepadėsi užvesti automobilio?

— Dėkui, bičiuli. Pasikalbėsime vėliau.

Pasileisdamas į priekį, baigiu pokalbį.

Ir skubu ten, kur laukia pačios geriausios dienos akimirkos.

Į vietą, kuri nejučia virto tikslu ir ramybe.

Ant kraštinės Beilės Jansen baro kėdės.